

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ДЯВОЛСКАТА КОЛА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

Мърдок се носеше през Великата Западна Пътна Равнина.

Високо над него слънцето беше нажежено огнено кълбо, грейнало над безбройните хълмове и възвишения на Равнината, през която колата летеше с не по-малко от сто и шейсет мили в час. Мърдок не се спираше пред никакви препятствия; Джени беше тази, която зорко следеше за дупки и скални отломъци и едва забележимо променяше курса — толкова внимателно, че и той не усещаше кога го прави.

Въпреки прозорците от тъмно стъкло и защитните очила, ослепителният блясък на огряната от слънцето радиоактивна Равнина изгаряше очите му; имаше моменти, в които му се струваше, че се носи в непрогледен мрак, яхнал свръхмощен скутер. Зад него се вдигаха високи прашни вълни, които после бавно се стелеха над земята.

— Ще се измориш — каза му радиото, — ако продължаваш още дълго да стискаш кормилото и да се оглеждаш. Защо не си починеш малко? Позволи ми да потъмня стъклата. Можеш да си поспиш и да оставиш управлението на мен.

— Не — рече той. — Така искам.

— Добре — отвърна Джени. — Само ти предлагам.

— Благодаря ти.

Малко по-късно радиото засвири успокояваща музика.

— Спри това!

— Извинявай, шефе! Мислех, че ще ти хареса.

— Когато ми потрябва музика, ще ти кажа.

— Разбрано, Сам. Съжалявам.

След краткия разговор тишината изглеждаше още по-потискаща. Но *тя* беше добра кола и Мърдок го знаеше. Грижеше се непрестанно за здравето му и с нетърпение бе очаквала тази мисия.

Бяха ѝ придали безгрижния външен вид на суингър купе: яркочервен цвят, изящни линии, обтекаемост. Но под грациозните форми на калниците се криеха ракети, иззад фаровете стърчаха зловещи дула калибър петдесет, в корема ѝ беше скътана лента с гранати, а в багажника дебнеше готова за действие огнепръскачка.

... Защото неговата Джени беше смъртоносна кола със специално предназначение, конструирана по специална поръчка лично от Архинжинера на далекоизточната Джийемска династия и в

конструкцията ѝ беше вложена цялата изобретателност на този гениален човек.

* * *

— Този път ще я хванем, Джени. Разбери ме, не исках да съм груб с теб.

— Няма нищо, Сам — отвърна тя с деликатен глас. — Програмирана съм да те разбирам.

Продължаваха да се носят през Великата равнина, а слънцето вече се спускаше на запад. Цял ден и цяла нощ бяха прекарали в търсене и Мърдок се чувстваше изморен. Последната укрепена мотел-бензиностанция му се струваше толкова далеч назад...

Мърдок сведе глава и очите му се затвориха.

Прозорците бавно помътняха. Облегалката се отпусна назад и кормилото се изплъзна от ръцете му. Тялото постепенно зае хоризонтално положение. Навън захладня, но въздухът в колата стана по-топъл.

* * *

Малко преди пет сутринта седалката го разтърси.

— Събуди се, Сам! Събуди се!

— Какво има? — изохка той.

— Преди двайсетина минути засякох местна програма. Съвсем наскоро по тия места е имало автомобилно нападение. Веднага промених курса, вече приближаваме района.

— Защо не ме събуди веднага?

— Имаше нужда от почивка, а и сама се справих.

— Сигурно си права. Разкажи ми за нападението.

— Шест автомобила, които пътували на запад, били нападнати тази нощ от неопределен брой диви коли. Патрулният хеликоптер предаваше направо от мястото на инцидента. Всичките шест автомобила са били разглобени, електронните им мозъци разбити, а пътниците вероятно са били убити.

— На какво разстояние сме от мястото?

— На две-три минути път.

Прозорците отново станаха прозрачни и Мърдок впери поглед в осветения от мощните прожектори път.

— Виждам нещо.

— Това е мястото — увери го Джени.

— Като пристигнем, ще поогледам. А ти потърси инфрачервени следи. Няма да се бавя.

* * *

Вратата зад него се затвори и Джени даде газ. Мърдок измъкна джобното си фенерче и предпазливо се приближи към смачканите шасита.

Равнината под краката му беше като покрит с пясък дансинг. Навсякъде се виждаха следи от гуми.

Зад кормилото на първата кола лежеше мъртвец. Вратът му беше прекършен. Смазаният циферблат на ръчния му часовник показваше 2:24. На трийсетина крачки се въргаляха още три трупа — две жени и млад мъж, които очевидно са били прегазени, докато са се опитвали да избягат.

И шестте коли бяха преобърнати. От тях бяха свалени колелата, както и всички по-важни части от двигателите, резервоарите им зееха отворени и празни, нямаше ги и резервните гуми. Никой от пътниците не беше останал жив.

Джени се закова до него и отвори врата.

— Сам — повика го тя. — Опитай се да извадиш кутията с електронния мозък на синята кола. Все още работи на аварийно хранване и се мъчи да предава, макар и слабо.

Мърдок измъкна кутията с мозъка и се върна при Джени.

— Откри ли нещо?

— Следи, които водят на северозапад.

— Карай натам.

Следващите двадесет минути пътуваха в мълчание.

— Конвоят е бил от осем коли — най-сетне се обади Джени.

— Какво?

— Току-що го чух в новините. По всичко изглежда, че две от колите са влезли във връзка с дивите. И сега са с тях. Те са издали местонахождението на конвоя и са предали останалите.

— А какво е станало с пътниците?

— Вероятно са ги елиминирали, преди да се присъединят към глутницата.

Мърдок запали цигара с треперещи ръце.

— Джени, какво кара една кола да подивее? Дали несигурността, породена от постоянния недостиг на гориво? Или желанието да разполага с неограничен брой резервни части? Защо го правят?

— Не зная, Сам. Никога не съм мислила за това.

* * *

— Преди десет години техният водач, Дяволската кола, уби брат ми по време на атака срещу неговата укрепена бензиностанция и оттогава преследвам този черен кадилак. Търсил съм го от въздуха, пеша, използвал съм и други коли, преди да те имам. Бяха въоръжени с ракети и инфрачервени детектори. Зареждал съм минни полета. Но все ми се изплъзваше, все ме изпреварваше, винаги беше на крачка пред мен. И тогава реших да направя теб.

— Знаех, че го мразиш, но все се чудех каква е причината — отвърна Джени.

Мърдок дръпна от цигарата.

— Накарах да те програмират, бронират и въоръжат така, че да станеш най-здравото, най-бързото и най-умното създание на колела, Джени. Ти си Алената лейди. Ти си единствената кола, която може да види сметката на кадилака и неговата глутница. Имаш зъби и нокти, каквито не са сънували. Този път ще ги пипна.

— Можеше да си останеш вкъщи, Сам, и да ми позволиш аз да свърша тази работа.

— Не. Зная, че можех, но искам да съм тук. Искам аз да давам заповедите, да натискам бутоните и да видя със собствените си очи как Дяволската кола ще се превърне в опушена рама. Колко хора, колко коли е унищожила! Никой не им знае броя. Трябва да я спипаме, Джени!

— Ще ти я намеря, Сам.

Продължиха да се носят напред с близо двеста мили в час.

— Как сме с горивото, Джени?

— Имаме достатъчно, дори без да броим допълнителните резервоари. Тук следата е съвсем свежа — добави тя.

Мърдок угаси цигарата и запали нова.

— Някои от тях носят в себе си умрели пътници, привързани в седнало положение — рече той, — за да приличат на нормални коли. Черният кадилак го прави постоянно и често сменя пасажерите. Поддържа ниска температура в купето, за да издържат по-дълго.

— Доста знаеш за него, Сам.

— Приспал бдителността на брат ми с лъжливи пътници и фалшиви номера. Накара го да отвори вратата на неговата укрепена бензиностанция, а след това нахлула глутницата. Казват, че кадилакът понякога променял цвета си, но винаги накрая неизменно се връщал към черния. Случвало се дори да влиза в големи градове и да зарежда на обикновени бензиностанции, като използва фалшиви номера. А когато приближава продавачът да си получи парите, духва яко дим! Можел да имитира най-различни човешки гласове. Преследвали го, но безуспешно — следите се губели в просторите на Великата равнина...

Джени рязко смени посоката.

— Сам! Следата е доста интензивна! Отива към планините!

— Следвай я! — извика развълнувано Мърдок.

Продължиха да пътуват в мълчание. На изток се виждаха първите признаци на новия ден. Започнаха да се изкачват по един полегат хълм. Постепенно наклонът се увеличи. Джени забави скорост, за да се нагоди към неравния терен.

— Какво има? — попита Мърдок.

— Не мога да карам бързо по този терен — отвърна тя. — Освен това ми е трудно да следвам дирята.

— Защо?

— Остатъчната радиация по тези места е висока — обясни Джени. — Това смуцава системата за проследяване.

— Не искам да ги изпуснем, Джени.

— Следата води право към планината.

— Натам! Натам!

Но скоростта продължи да пада.

— Объркана съм, Сам! Изгубих следата.

— Сигурно лагерът им е наблизо — може би е пещера, или нещо подобно, където не могат да бъдат открити от въздуха.

— Какво да правя сега?

— Дръж тази посока и търси проходи в скалата. И внимавай, всеки миг могат да ни нападнат!

Продължиха да се носят по хълмовете. Джени бе повдигнала максимално шасито си и беше разперила изящните си криле, които блестяха, осветени от първите лъчи на слънцето.

— Засега нищо.

— Да направим още един кръг.

— Наляво или надясно?

— Не знам. Ти накъде би тръгнала, ако беше кола ренегат?

— Нямам представа.

— Избери една посока.

— Добре, тогава надясно — и пое в тази посока.

* * *

Половин час по-късно и последните остатъци от нощния мрак си бяха отишли. Утрото царстваше над далечния край на Равнината, небето беше оцветено като есенно дърво. Мърдок измъкна термос с горещо кафе и отпи.

— Сам, мисля, че открих нещо.

— Какво? Къде?

— Ей там, в онази падина нещо чернее.

— Добре, момичето ми, поемай натам. С ракети, готови за стрелба.

Изкачиха хълма и се спуснаха надолу към черната точка.

— Пещера или тунел — рече той. — Карай внимателно...

— Топлина! Топлина! — извика тя. — Отново съм по следите им!

— Дори се виждат отпечатъци от гумите! — възкликна Мърдок.
— На прав път сме!

Летяха право към черния отвор.

— Ще влезем, но съвсем бавно — нареди той. — Мръдне ли нещо, стреляш!

Плъзнаха се под скалистия свод, подът беше от пясък. Джени изключи фаровете и мина на инфрачервени. Пред стъклото се спусна екран и Мърдок огледа пещерата. Висока бе почти десет метра и достатъчно широка, че вътре да минат три коли една до друга. От пясъчлив подът стана каменист, но беше все така равен. Не след дълго се появи наклон.

— Нещо свети отпред — прошепна Мърдок.

— Виждам.

— Може би е късче небе.

Продължиха още малко и най-сетне спряха на светло. Инфрачервеният екран се вдигна.

Пред тях лежеше тесен каньон, покрит с камънаци и пясъци. Надвисналите отгоре скали почти скриваха небето. Светлината беше съвсем слаба, но наоколо не се виждаше нищо необичайно.

Макар че по-близо...

Мърдок премигна.

По-близо, в бледата утринна светлина, се издигаше най-голямото автогобище, което Мърдок бе виждал някога.

Части от коли от най-различни марки и модели бяха струпани като малка планина пред тях. Наоколо се въргаляха акумулатори, гуми, от пясъка стърчаха жици и изгнили амортизатори, виждаха се брони, калници, фарове и гривни за фарове, врати и предни стъкла, цилиндри и бутала, карбуратори, генератори, регулатори и маслени помпи.

Мърдок не можеше да откъсне поглед.

— Джени — прошепна той. — Открихме тяхното гобище!

Една ужасно стара кола, която Мърдок дори не бе забелязал при огледа, подскочи няколко метра към тях и замря така неочаквано, както бе тръгнала. Гумите ѝ бяха спаднали почти докрай. Десният ѝ фар беше счупен, а предното стъкло — пропукано. От двигателя се носеше пронизително скърцане.

— Какво става? — попита объркан Мърдок.

— Той говори с мен — отвърна Джени. — Ужасно стар е. Спидометърът му е превъртял толкова много пъти, че е забравил броят на милите, които е изминал. Мрази хората, защото, както казва, винаги са го обиждали. Той е пазачът на гобището. Твърде стар е, за да

излиза на набези с останалите и затова е останал да пази резервните части. Не може да се поправя сам, както по-новите модели, и трябва да разчита на добрината на другите. Настоява да му кажа какво търся тук.

— Попитай го къде са останалите.

Но още докато произнасяше тези думи, гласът на Мърдок беше заглушен от рева на десетки форсирани докрай двигатели и не след дълго вече ехтеше цялата долина.

— Паркирали са на отвъдния край на гробището — рече тя. — Всеки миг ще се понесат насам.

— Няма да стреляш, докато не ти кажа — той се приведе зад кормилото и продължи да наблюдава през перископа. — Кажи им, че си дошла да се присъединиш към тях и че си елиминирала своя шофьор. Опитай се незабелязано да се приближиш към черния кадилак.

— Няма да ми позволи — отвърна тя. — В момента говоря с него. Може да предава чак от другия край на гробището без никакви затруднения. Казва, че ще изпрати шест от най-мощните си привърженици, за да ме ескортират, докато реши какво да прави с мен. Заповяда ми да продължа напред бавно и да чакам нови нареждания.

Заобиколиха ги два линкълна, два черни мерцедеса и един крайслер, готови за таран.

Мърдок продължаваше да виси прегърбен над кормилото и да се преструва на умрял. Не след дълго от неудобната поза започнаха да го болят ръцете. Най-сетне Джени заговори отново:

— Той ми нареди да тръгна към далечния край на гробището, да паркирам в една ниша и да изчакам прегледа на неговата кола за аварии.

— Не можем да му позволим — отвърна Мърдок. — Карай натам. Ще ти кажа какво ще направим, след като видя какво има отгатък.

Мерцедесите им направиха път и Джени пое бавно в указаната посока. Мърдок надничаше с крайчеца на окоото. Колата заобиколи издигащата се нагоре купчина от авточасти.

Не по-малко от петдесет коли ги чакаха на отвъдния край, разположени в боен ред само на стотина метра от тях. Пътят напред беше плътно блокиран, отзад шестте коли от ескорта направиха същото с изхода на каньона.

В най-далечния край на редицата, защитена от гъсто скупчените около нея автомобили, стоеше в очакване Дяволската кола.

Била е строена в ония далечни времена, когато автоинженерите са проектирали колите с размах. Корпусът ѝ беше огромен, ярко блестяха стоманените ѝ лайстни, а зад кормилото се хилеше оголен череп. Хромираният ѝ радиатор рязко контрастираше с черния цвят на боята, фаровете бяха като мътнокехлибарени очи на насекомо. Мощ се криеше във всяка извивка и гънка, крилата на задните стопове бяха като плавници на хищна риба, готова всеки миг да потъне в морето от сенки, за да се вкопчи смъртоносно в своята жертва.

— Ето я! — прошепна Мърдок. — Дяволската кола!

— Колко е голям! — възкликна Джени. — Никога не съм виждала толкова голям автомобил!

Продължиха напред.

— Каза ми да паркирам в онази ниша — рече тя.

— Карай бавно. Но не влизай вътре — нареди ѝ Мърдок.

Колата описа широк завой и намали.

— Провери всички оръжейни системи.

— В пълна бойна готовност.

Нишата беше само на десетина метра от тях.

— Когато извикам „сега“, изключваш от скорост и се завърташ на сто и осемдесет градуса, но бързо! Искам да стане неочаквано. Не се безпокой — никой от тях не може да го направи. След това ще откриеш картечен огън с петдесет милиметровите и ще изстреляш ракетите по кадилака, после правиш десен завой, поемаш към изхода и обсипваш всичко наоколо с огнепръскачката — трябва да подпалиш шестте отзад...

— Сега! — изрева той и подскочи на седалката.

Колата се завъртя рязко и той се опъна назад, заслушан в дрезгавия пукот на оръдията. Докато му се проясни пред очите, няколко коли вече горяха.

Дулата на оръдията се бяха подали напред и Джени брулеше редиците от коли с убийствен оловен дъжд. Тя се разтърси леко в мига, в който изстреля две ракети, и след това се понесе с пълна газ, а цяла глутница коли се мъчеше да ѝ пресече пътя.

Джени направи рязък завой и пое в посоката, от която бяха дошли — към югоизточния край на гробището. Оръдията гърмяха от

упор по отстъпващия назад ескорт, за миг в задното огледало Мърдок успя да зърне издигащия се огнен стълб.

— Изпусна го! — извика ядно той. — Изпусна черния кадилак! Ракетите попаднаха в колата пред него.

— Зная. Съжалявам.

Три от колите пред тях се разпаднаха от убийствения огън. Други две побързаха да се скрият в тунела. Шестата изглежда ги бе изпреварила.

— Ето го, идва! — посочи с ръка Мърдок. — От другата страна на гробището! Убий го! Убий го!

Но в този миг древният пазач се изпречи пред тях и пое върху себе си оръдейния огън.

— Целта е блокирана!

— Изблъскай тая раздрънкана таратайка! Трябва да затворим тунела! Не позволявай на кадилака да се измъкне!

— Не мога! — извика тя.

— Защо?

— Просто *не мога!*

— Това е заповед. Изблъскай я и затвори тунела!

Оръдията се насочиха към гробаря и покосиха изгнилите му колела.

Кадилакът профуча пред тях и се скри в тесния проход.

— Ти му позволи да се измъкне! — изкрещя Сам. — След него!

— Слушам, Сам! Старая се! Не викай. *Моля те, не викай!*

Тя побърза да се насочи към тунела. Отвътре се чуваше ревят на мощната кола, която току-що им се бе изплъзнала.

— Не стреляй в тунела! Ако го удариш, ще ни затвори пътя.

— Зная! Няма да стрелям.

— Пусни няколко десетсекундни гранати зад нас и дай газ. Може би ще успеем да блокираме изхода за останалите.

Внезапно излязоха от тунела и ги заля слънчева светлина. Наоколо не се виждаха никакви други коли.

— Открий топлинната следа — нареди той — и карай след нея.

Хълмът зад тях се разтърси от мощна експлозия, земята потрепера, после всичко утихна.

— Тук има толкова много следи... — промърмори тя.

— Знаеш какво ни трябва. Най-голямата, най-широката, най-горещата! Намери я! Карай след нея!

— Мисля, че я открих, Сам.

— Окей. Карай с максимална за терена скорост.

Мърдок напипа бутилката с бърбън и отпи глътка. После запали цигара и впери поглед в далечината.

— Защо го изпусна? — попита с мек глас той. — Защо го изпусна, Джени!

Джени проговори след доста време:

— Защото за мен той не е бездушен предмет. Много злини е сторил на коли и хора и това е ужасно. Но има нещо в него — нещо благородно. Начинът, по който е обявил война на целия свят, Сам, война за свобода. Силата, с която е наложил властта си над тези подивели машини, размахът, с който действа, за да си осигури резервни части и гориво. Сам, за миг, там, по време на битката, ми се прииска да се присъединя към неговата глутница, да се нося редом с него през Великата равнина, да разбивам с ракетите си вратите на укрепените бензиностанции заради него... Но не можех да те оставя, Сам. Построена съм за теб. Прекалено опитомена съм. И прекалено слаба. Ала не можех да застрелям и него, затова нарочно промених прицела. Не бих могла да те оставя, Сам, повярвай ми.

— Благодаря — отвърна той. — Програмиран пепелник.

— Съжалявам, Сам.

— Млъквай, не, не още! Първо ми кажи какво смяташ да направиш, за да го открием.

— Не зная.

— Мисли по-бързо. Виждаш ли оня пращен облак отпред? Мисля, че ще е най-добре да караш натам. Почакай само да научат в Детройт! Ще има да се смеят, преди да им кажа, че искам да ми заплатят неустойка.

— *Аз не съм* с по-примитивна конструкция и дизайн. Знаеш добре това. Просто съм...

— По-емоционална — довърши Мърдок.

— ... точно това щях да кажа — съгласи се тя. — Не съм се срещала с кой знае колко коли, освен ония младоци в халето, преди да ме докарат при теб. Нямах си и най-малка представа какво е това дива

кола и никога преди не съм блъскала *никакви* други автомобили — само мишени. Бях млада и...

— Невинна — рече Мърдок. — Колко сантиментално! Пригответи се да унищожих следващата кола, която се появи пред нас. И ако се случи да е приятелят ти и ако си позволиш за втори път да не стреляш — смятай ни за загубени!

— Ще се постарая, Сам.

Колата пред тях внезапно спря.

Беше жълтият крайслер. Две от гумите му бяха спукани.

— Пропусни го! — нареди Мърдок. — Пести амуниции за по-важни цели.

Профучаха покрай изтощената кола.

— Нищо ли не каза?

— Автомобилни ругатни — отвърна тя. — Едва ли ще ти говорят нещо.

— Ама колите наистина ли се псуват? — изкикоти се той.

— И това се случва — рече Джени. — Колкото са попримитивни, толкова по-често. А най-много при задръствания на магистралата.

— Каж ми някоя мръсна дума.

— Не искам. Ти за каква кола ме имаш?

— Съжалявам — рече Мърдок. — Забравих, че си лейди. Наистина забравих.

Откъм радиото се разнесе яростно изщракване.

Продължиха да се носят напред, към подножието на планината. Мърдок пийна още малко уиски, после мина на кафе.

— Десет години — мърмореше си той. — Десет проклети години...

Всичко свърши още преди да разбере, че е започнало.

В мига, в който минаваха покрай един оранжев каменен масив, иззад него ненадейно се появи Дяволската кола. Беше ги издебнала в засада, разбрала, че не може да надбяга Алената лейди. Сега се носеше право към тях, готова за последна битка.

Джени натисна рязко спирачки и се поднесе на една страна. В същия миг проговориха петдесетмилиметровите оръдия, предните калници се повдигнаха и колата се разтърси от изстреляните ракети, после се завъртя на място, зацепи с бронята близките камънаци,

изстреля още две ракети, а оръдията продължаваха да бълват картечен огън, докато се изпразниха пълнителите и ударниците затракаха на празно. Най-сетне настъпи тишина. Пред тях на хълма се издигаше огромен стълб от дим.

Мърдок седеше разтреперан, без да откъсва поглед от огненото зарево на фона на утринното небе.

— Ти успя, Джени! Ти го уби! Ти уби Дяволската кола. Направи го заради мен.

Но тя не отговори. Двигателят изръмжа, колата направи остър завой и се понесе към най-близката укрепена станция, към цивилизацията.

* * *

Следващите два часа пътуваха мълчаливо. Мърдок продължи да се налива с бърбън и да пуши.

— Джени, кажи нещо — повика я той. — Какво има? Кажи ми.

Говорителите изпукаха и после се разнесе тихият ѝ глас:

— Сам, той ми говореше, докато се носех надолу по хълма към него...

— Е, и какво ти каза? — подпита нетърпеливо Мърдок.

— Каза ми: „Слушай, защо не елиминираш твоя шофьор и не тръгнеш с мен? Искам те, Алена лейди. Искам да си до мен, да сме двамата. Заедно никога няма да ни хванат.“ А аз го убих.

Мърдок мълчеше.

— Каза го, за да ми отвлече вниманието, нали Сам? За да спре атаката ми и после да ни удари челно, нали? Не е говорил сериозно, нали, Сам?

— Разбира се, че не — кимна Мърдок. — Разбира се, че не. Просто нямаше друг изход.

— Да, предполагам, че е така. Но все пак, не мислиш ли, че може би наистина е искал да ида при него? Искам да кажа, когато се появихме в началото?

— Може би, момичето ми. Ти си доста добре екипирана.

— Благодаря — отвърна тя и изключи говорителите.

Но преди да го стори, до ушите му достигна странен, механичен звук, който по ритъм като че ли напомняше ругатня. Или може би молитва.

Мърдок поклати глава и погали нежно с трепереща длан меката седалка до него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.